

Arrest

nr. 65 183 van 27 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Ingevolge de aanvraag van verzoekster, ook namens haar kinderen, om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 18 maart 2011 een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 en op datum van 07.12.2009 werd ingediend en op datum van 28.01.2010 werd aangevuld door:

G., O.

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...)

en kinderen:

G., V.

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren (...)

G., N.

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de aanvraag van 07.12.2009 als onafhankelijke aanvraag wordt beschouwd en niet als actualisatie van de aanvraag 9bis van 30.10.2007, die volgens betrokkenen nog zou openstaan. In tegenstelling tot wat betrokkenen verklaren, is deze aanvraag wel degelijk afgesloten, namelijk door een beslissing ‘onontvankelijk’ van 14.01.2008, waarvan mevrouw G. O. op 22.01.2009 werd geïnformeerd, maar die zij weigerde voor kennisname te ondertekenen. De aanvraag 07.12.2009 werd via de geëigende weg ingediend en wordt hierbij behandeld.

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag van 04.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de studies van de kinderen, artikel 8 EVRM, het twee jaar wachten op een de beslissing in de regularisatieaanvraag van 24.07.2002, de verklaring dat betrokkenen het slachtoffer van psychische en fysische terreur zouden zijn, dat zij geen bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst zouden kunnen inroepen, dat zij geen band meer met het land van herkomst zouden hebben, dat zij niet over een verblijfstitel voor eender welk derde land zouden beschikken, dat de nodige reis- en identiteitsdocumenten zouden ontbreken waardoor een buitenlandse reis voor betrokkenen een groot risico op arrestatie en gedwongen verblijf in de gevangenis zou betekenen) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene artikel 3 van het EVRM zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de schending van artikel 3 EVRM bij de gegrondheid zou behoren, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Betrokkenen verklaren dat zij sinds 2000 ononderbroken in België verblijven en leggen verschillende stukken voor om dit te staven: schoolattesten van of tijdens het schooljaar 2000-2001, 2001-2002, 2003-2004, 2005-2006, 2007-2008, 2008-2009, 2009-2010, een huurcontract uit 2005 en uit 2009, alsook een kopie van de aanvraag 9bis van 30.10.2007. Echter blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkenen dat mevrouw G. O. op 18 mei 2005 aan de Bundesamt für

Migration und Flüchtlinge te Nürnberg, Duitsland, heeft verklaard dat zij in september 2004 met haar 2 kinderen vanuit België Duitsland is binnengekomen. Eveneens blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkenen dat zij in het kader van het Dublinakkoord op 31.08.2005 aan de grensovergang van Lichtenbusch naar België werden teruggeleid. Dit betekent dus dat betrokkenen geen ononderbroken verblijf in België van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009 hebben gekend. Tijdens de referentieperiode verbleven zij immers meer dan 3 maanden in een ander Schengenland. Bijgevolg kunnen betrokkenen zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Door middel van de aanvulling van 28.01.2010 wensden betrokkenen zich eveneens te beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Mevrouw G. O. voegt hiervoor een arbeidsovereenkomst toe die zij met de firma Beachvos op 28.01.2010 is aangegaan. Echter, om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen dient zij echter een modelarbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009. De instructies van 19.07.2009 vermelden immers het volgende: "Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen" en verder "In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009". In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt dit verder toegelicht: "Onder 'in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B' moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract zoals hierboven bedoeld (...)". Aangezien het arbeidscontract van mevrouw G. O. niet werd overgemaakt aan onze diensten bij de aanvraag tijdens de voorziene periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, komen betrokkenen niet in aanmerking voor punt 2.8B van de vernietigde instructies.

Betrokkenen beroepen zich eveneens op het criterium van prangende humanitaire situatie, namelijk het gegeven dat de kinderen in België naar school zijn gegaan, het Nederlands hebben geleerd en hun moedertaal niet meer machtig zouden zijn. De moeder van de kinderen, mevrouw G. O., heeft steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 28.10.2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, die een inschrijvingsattest van het Vrij Technisch Instituut Oostende van 11.09.2009 voorlegt; dit kan evenmin weerhouden worden als grond voor regularisatie daar hij geen bewijzen voorlegt dat hij nu nog steeds als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde universiteit of hogeschool, is ingeschreven. Indien hij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan ook hij eventueel op basis van een studentervisum terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Wat betreft de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet kennen aangezien zij in België naar school zijn gegaan en zijn opgegroeid, dat zij in Rusland met een ernstige taalachterstand zouden kampen: dit kan evenmin aanzien worden als een grond voor regularisatie, aangezien de moeder haar kinderen tegen dit risico diende te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, indien betrokkenen gevolg had gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, zoals zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Daardoor heeft de moeder haar kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Het feit dat betrokkenen in België zouden verblijven, het Nederlands beheersen, de kinderen opleiding hebben gevolgd aan het stedelijk conservatorium en de stedelijke kunstacademie, mevrouw G. O. opleiding heeft gevolgd in het onderwijs voor volwassenen en ze er verschillende eenheden in de richting brood en banketbakkerij, confiserie en het hotelbedrijf met succes heeft afgesloten, mevrouw G. O. bereid is om te werken en haar kansen op de arbeidsmarkt uiterst reëel zouden zijn, ze de Evangelische godsdienst aanhangen, ze een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en verschillende getuigenverklaringen en attesten voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen halen aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord willen worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur en de vooropgestelde voorwaarden wat betreft het hebben van een wettig verblijf of een poging tot het bekomen ervan voor 18.03.2008 in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkenen, zij kunnen er dus geen beroep op doen. Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)."

1.2. Op 6 april 2011 wordt verzoekster in kennis gesteld van de bovenvermelde beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten, gestoeld op het voormelde artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de omzendbrief van 29 april 2003 betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaande kind(eren) van minder dan 18 jaar – Optreden van politiediensten en scholen.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt gewezen op de toepasselijke rechtsregel, namelijk het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt, onder verwijzing naar de vernietigde instructie en de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, geoordeeld dat niet is voldaan aan de vooropgestelde voorwaarden. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Verzoekster stelt dat dienaangaande nog dat zij zich heeft beroepen op het criterium van de prangende humanitaire situatie en dat de motivering dat de scholing van de kinderen sinds 29 oktober 2000 plaatsvindt in illegaal verblijf en dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad geenszins afdoende is.

In de aanhef van de eerste bestreden beslissing wordt expliciet het volgende gesteld: "*Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*" Verzoekster verzet zich hier niet tegen.

Desbetreffend moet worden gewezen op het volgende : de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de eerste bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor toepassing van de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dat het criterium van de prangende humanitaire situatie niet kan worden weerhouden, dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond en dat het feit dat verzoekster en haar kinderen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde evenmin een argument is ter inwilliging van de aanvraag. Het komt verzoekster dus toe aan te tonen dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot dat oordeel is gekomen, dan wel dat zij zich heeft gesteund op een niet-correcte feitenvinding.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoekster zich uitsluitend verzet tegen het motief in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het niet aanvaarden van de prangende humanitaire situatie als grond voor regularisatie. Zij laat de andere motieven ongemoeid, zodat deze onverminderd overeind blijven.

Met betrekking tot de prangende humanitaire situatie waarop verzoekster zich beroept oordeelde de verwerende partij als volgt :

“Betrokkenen beroepen zich eveneens op het criterium van prangende humanitaire situatie, namelijk het gegeven dat de kinderen in België naar school zijn gegaan, het Nederlands hebben geleerd en hun moedertaal niet meer machtig zouden zijn. De moeder van de kinderen, mevrouw G. O., heeft steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 28.10.2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, die een inschrijvingsattest van het Vrij Technisch Instituut Oostende van 11.09.2009 voorlegt; dit kan evenmin weerhouden worden als grond voor regularisatie daar hij geen bewijzen voorlegt dat hij nu nog steeds als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde universiteit of hogeschool, is ingeschreven. Indien hij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan ook hij eventueel op basis van een studentervisum terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Wat betreft de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet kennen aangezien zij in België naar school zijn gegaan en zijn opgegroeid, dat zij in Rusland met een ernstige taalachterstand zouden kampen: dit kan evenmin aanzien worden als een grond voor regularisatie, aangezien de moeder haar kinderen tegen dit risico diende te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, indien betrokkenen gevolg had gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, zoals zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Daardoor heeft de moeder haar kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Het feit dat betrokkenen in België zouden verblijven, het Nederlands beheersen, de kinderen opleiding hebben gevolgd aan het stedelijk conservatorium en de stedelijke kunstacademie, mevrouw G. O. opleiding heeft gevolgd in het onderwijs voor volwassenen en ze er verschillende eenheden in de richting brood en banketbakkerij, confiserie en het hotelbedrijf met succes heeft afgesloten, mevrouw G. O. bereid is om te werken en haar kansen op de arbeidsmarkt uiterst reëel zouden zijn, ze de Evangelische godsdienst aanhangen, ze een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en verschillende getuigenverklaringen en attesten voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verzoekster brengt tegen deze omstandige motivering niet meer in dan het argument als zou ze niet afdoende zijn en dat ze niet inziet hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden. Evenwel kan zij hierin niet worden bijgetreden. Zoals reeds gezegd behelst het begrip “afdoende” in de zin van de formele motiveringsplicht dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster doet louter gelden dat de motivering niet afdoende is, zonder meer. Deze stelling volstaat echter niet om dat argument ook daadwerkelijk aannemelijk te maken. Uit de hierboven geciteerde passus van de eerste bestreden beslissing blijkt omstandig en afdoende te zijn gemotiveerd aangaande de prangende humanitaire situatie. Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat voor wat de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag betreft, de verwerende partij over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, en dat het aan verzoekster toekomt om aan te tonen dat het invullen van deze bevoegdheid op een kennelijk onredelijke wijze, of met miskenning van de feitelijke gegevens is gebeurd. Aan deze vereiste komt verzoekster op geen enkele wijze tegemoet, zij beperkt zich tot het ontkennen van de conclusie van de verwerende partij, doch maakt op geen enkele manier aannemelijk dat, en om welke redenen de motieven die tot deze conclusie hebben geleid niet draagkrachtig of niet pertinent zouden zijn, of zouden gebaseerd zijn op een niet-correcte of onvolledige feitenvinding.

Het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht is evenmin aangetoond.

2.4. Verzoekster brengt voorts een schending van de Omzendbrief van 29 april 2003 betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaande kind(eren) van minder dan 18 jaar – Optreden van politiediensten in scholen, aan de orde. Zij stelt dat haar dochter nog steeds de lessen volgt aan het Sint-Jozefsinstituut te Oostende en dat zij en haar kinderen het land dienen te verlaten op 6 mei 2005.

De bedoelde omzendbrief viseert de daadwerkelijke verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen en wijst op de omzichtigheid die de politiediensten hierbij aan de dag moeten leggen. Er weze opgemerkt dat het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten gaat niet gepaard met een dwangmaatregel. Er werd geen repatriëring voorzien. Evenmin werd een beslissing tot vasthouding genomen. De verwerende partij blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op de repatriëring, wat dus in casu niet het geval is. Voorts, gelet op de bewoordingen van de omzendbrief –er wordt gesteld dat de dienst Vreemdelingenzaken “kan” beslissen- toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij de verplichting heeft om een verwijderingsmaatregel op te schorten, en maakt zij evenmin aannemelijk dat zij met het oog op de vervollediging van de studies van haar dochter de verwerende partij heeft verzocht om een verlenging van het haar afgeleverde bevel.

Het middel, gestoeld op de schending van de omzendbrief van 29 april 2003 is evenmin gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS